

“মৰমৰ সন্তানসকল – দেৱতা হ’বলৈ হ’লে অমৃত পান কৰা আৰু কৰোৱা, অমৃত পানকৰাসকলহে শ্ৰেষ্ঠাচাৰী হয়”

প্ৰশ্ন: এই সময়ত সৎযুগৰ প্ৰজা কিহ’ৰ আধাৰত তৈয়াৰ হৈ আছে?

উত্তৰ: যিসকল এই জ্ঞানেৰে প্ৰভাৱিত হয়, বহুত ভাল, বহুত ভাল বুলি কয় কিন্তু পঢ়া নপঢ়ে, পৰিশ্ৰম কৰিব নোৱাৰে, তেওঁলোক প্ৰজা হৈ যায়। প্ৰভাৱিত হোৱা মানে প্ৰজা হোৱা। সূৰ্যবংশী ৰজা-ৰাণী হ’বলৈ হ’লেতো পৰিশ্ৰম কৰিব লাগে। পঢ়াৰ প্ৰতি পূৰা মনোযোগ দিব লাগে। স্মৰণ কৰি থাকিলে আৰু আনকো কৰাই থাকিলে তেতিয়া উচ্চ পদ পাব পাৰে।

গীত: তুনে ৰাত গঁৱাই চ’কে... (তুমি ৰাতি শুই কটালা.....)

ওঁম্ শান্তি। সন্তানসকলে গীতটি শুনিলে যে আমাৰ জীৱন হীৰাতুল্য আছিল। এতিয়া কড়িতুল্য হৈ গ’ল। এইটোতো সাধাৰণ কথা। সৰু ল’ৰা-ছোৱালীয়েও বুজিব পাৰে। বাবাই বহুত সহজ ৰীতিৰে বুজায়, যাতে ল’ৰা-ছোৱালীয়েও বুজিব পাৰে। সৎ-নাৰায়ণৰ কথা শুনালে তেতিয়া ল’ৰা-ছোৱালীও বহি যায়। কিন্তু সেই সৎসংগ আদিত যি শুনায় সেই সকলোবোৰ হৈছে কাহিনী (আখ্যান)। কাহিনী কোনো জ্ঞান নহয়, ৰচি থোৱা কাহিনী। গীতাৰ কাহিনী, ৰামায়ণৰ কাহিনী ভিন্ন ভিন্ন শাস্ত্ৰ, যাৰ কাহিনীবোৰ বহি শুনায়। সেই সকলোবোৰ হ’ল কাহিনী। কাহিনীবোৰৰ পৰা কিবা লাভ হয় জানো! এয়া হ’ল সৎ-নাৰায়ণৰ অৰ্থাৎ নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হোৱাৰ সঁচা কাহিনী। এয়া শুনিলে তোমালোক নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হৈ যাব। এয়া অমৰকথাও হ’ল। তোমালোকে নিমন্ত্ৰণ জনোৱা যে আহক আপোনালোকক অমৰকথা শুনাম তেতিয়া আপোনালোক অমৰলোকলৈ গুচি যাব। তথাপিও কোনেও বুজি নাপায়। শাস্ত্ৰবোৰৰ কাহিনী শূনি আহিছে। একোৱে প্ৰাপ্তি নহয়। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ মন্দিৰলৈ যাব, ব’লা দৰ্শন কৰি আহোঁ। মহাৎমাৰ দৰ্শন কৰি আহোঁ। এয়া একপ্ৰকাৰৰ ৰীতি-প্ৰথা চলি আহিছে। ঋষি-মুনি আদি যিসকল হৈ গৈছে তেওঁলোকৰ আগত মুৰ দোৱাই আহিছে। সোধা - ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ কাহিনী গম পায়নে? তেতিয়া ক’ব নাপাওঁ। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা যে এই ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ কাহিনীতো বহুত সহজ। ‘অল্ফ’ আৰু ‘বে’ৰ (পৰমপিতা আৰু বাদস্বাহীৰ) কাহিনী। প্ৰদৰ্শনীলৈ যিসকল আহে তেওঁলোকে কাহিনীতো ঠিকেই শূনে কিন্তু পৰিত্ৰ নহয়। এনেকৈ ভাবে যে এই বিকাৰলৈ যোৱাৰ ৰীতি-প্ৰথাও অনাদি কালৰ পৰা চলি আহিছে। মন্দিৰত দেৱতাসকলৰ আগত গৈ গায় - আপুনি সৰ্বগুণ সম্পন্ন নিবিকাৰী (বিকাৰ ৰহিত)... আকৌ বাহিৰলৈ আহি কয় বিকাৰলৈ যোৱাটোতো অনাদি হয়। ইয়াৰ অবিহনে সৃষ্টি কেনেকৈ চলিব? লক্ষ্মী-নাৰায়ণ আদিৰোতো সন্তান আছিল, এনেকৈ কৈ দিয়ে তেন্তে এওঁলোকক কি বুলি ক’বা! মনুষ্যৰ মৰ্যাদাতো দিব নোৱাৰি। দেৱতাসকলো মনুষ্য আছিল, লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্যত কিমান সুখী আছিল। তোমালোক সন্তানসকলক বাবাই বহুত সহজ কথা শুনায়, যথাযথ ইয়াত ভাৰততেই স্বৰ্গ আছিল। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য আছিল। চিত্ৰও আছে, এইটোতো সকলোৱে মানিব যে সৎযুগত এওঁলোকৰ ৰাজ্য আছিল। তাত কোনো দুখী নাছিল, সম্পূৰ্ণ নিবিকাৰী আছিল, তেওঁলোকৰ মন্দিৰো ডাঙৰ ডাঙৰকৈ নিৰ্মাণ কৰা হৈছিল। তেওঁলোকৰ 5 হাজাৰ বছৰ হ’ল। এতিয়া তেওঁলোক নাই। এতিয়াতো কলিযুগৰ অন্তৰ সময়। মনুষ্যই পৰম্পৰ হাই-কাজিয়া কৰি থাকে। ভগৱানতো ওপৰতহে থাকে নিৰ্বাণধামত। আচলতে আমি আত্মাসকলো তাত থাকোঁ, ইয়ালৈ ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহোঁ। প্ৰথমে আমি লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্যত আছিলোঁ। তাত বহুত সুখ-আনন্দ আছিল আকৌ আমি 84 জন্ম ল’বলগীয়া হ’ল। 84ৰ চক্ৰ বুলি গায়নো কৰা হয়। ইয়াৰ সূৰ্যবংশীত 1250 বছৰ ৰাজত্ব কৰিলোঁ। তাত অপাৰ সুখ আছিল, সম্পূৰ্ণ নিবিকাৰী আছিল, হীৰা-মুকুতাৰ মহল আছিল। আমি ৰাজত্ব কৰিলোঁ আকৌ 84 জন্মত আহিবলগীয়া হয়। এই সৃষ্টিৰ ইতিহাস-ভূগোলৰ চক্ৰ ঘূৰি থাকে। আধাকল্প সুখ আছিল। ৰামৰাজ্যত আছিল আকৌ মনুষ্যৰ বৃদ্ধি হৈ গ’ল। সৎযুগত 9 লাখ আছিল। সৎযুগৰ অন্তলৈ বৃদ্ধি হৈ 9 লাখৰ পৰা দুই কোটি হৈ গ’ল, আকৌ 12 জন্ম ত্ৰৈতাতে বহুত সুখ শান্তিত আছিল। এটাই ধৰ্ম আছিল। আকৌ কি হ’ল? আকৌ ৰাৱণ ৰাজ্য আৰম্ভ হ’ল। ৰামৰাজ্য আৰু ৰাৱণ ৰাজ্য চোৱা বহুত সহজ ৰীতিৰে বুজাওঁ। সৰু সৰু ল’ৰা-ছোৱালীকো এনেকৈ ক’ব লাগে আৰু কি হ’ল? ডাঙৰ ডাঙৰ সোণ, হীৰা মুকুতাৰ মহল ভূমিকম্পত তলত সোমাই গ’ল। ভাৰতবাসী বিকাৰী হোৱাৰ কাৰণেই ভূমিকম্প হ’ল, আকৌ ৰাৱণ ৰাজ্য আৰম্ভ হ’ল। পৰিত্ৰৰ পৰা অপৰিত্ৰ হৈ গ’ল। এনেকৈ কয় যে সোণৰ লজ্জা তলত সোমাই গ’ল। কিবাতো ৰক্ষা পৰিল নহয় জানো, যাৰ দ্বাৰা আকৌ মন্দিৰ আদি নিৰ্মাণ কৰিলে। ভক্তিৰ্মাৰ্গ আৰম্ভ হ’ল – মনুষ্য বিকাৰী হ’বলৈ ধৰিলে। আকৌ ৰাৱণ ৰাজ্য হ’ল তেতিয়া আয়ুসো কম হৈ গ’ল। আমি নিবিকাৰী যোগীৰ পৰা বিকাৰী ভোগী হৈ গ’লোঁ, যেনেকুৱা ৰজা-ৰাণী তেনেকুৱা প্ৰজা সকলো বিকাৰী হৈ গ’ল। এই কাহিনী কিমান সহজ। সৰু সৰু কন্যাসকলেও যদি এই কাহিনী শুনায় তেন্তে গম-গম্য ব্যক্তিসকলো তলমুৱা হৈ যাব। এতিয়া পিতাই বহি শুনায়, তেওঁৰেই জ্ঞানৰ সাগৰ পতিত-পাৱন। বাৰু দ্বাপৰত ভোগী পতিত হৈ গ’ল আকৌ অন্য ধৰ্মও আৰম্ভ হৈ গৈ থাকিল। অমৃতৰ যি নিচা আছিল সেয়া নোহোৱা হৈ গ’ল। হাই-কাজিয়া হ’বলৈ ধৰিলে। দ্বাপৰৰ পৰা ধৰি আমি অৱনমিত হ’লোঁ, কলিযুগত আমি আৰুহে বিকাৰী হলোঁ। পাথৰৰ মূৰ্তি সাজি থাকিলোঁ। হনুমান, গণেশৰ...। পাথৰ বুদ্ধিৰ হ’বলৈ ধৰিলোঁ তেতিয়া পাথৰৰ পূজা কৰিবলৈ লাগি গ’লোঁ। ভাবিছিলোঁ যে ভগৱান পাথৰ-শিলগুটি সকলোতে আছে। এনেকৈ কৰি কৰি ভাৰতৰ এইটো অৱস্থা হৈ গ’ল এতিয়া আকৌ পিতাই কয় - বিষ (বিকাৰ) এৰা অমৃত পান কৰি পৰিত্ৰ হোৱা আৰু তাৰপাছত বাদস্বাহী লোৱা। বিষ ত্যাগ কৰিলে

তোমালোক মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হৈ যাবা। কিন্তু বিষ ত্যাগ নকৰে। বিষৰ কাৰণে কিমান মাৰে, অশান্ত কৰে সেইবাবেতো শ্ৰেষ্ঠপদীয়ে মিনতি কৰিছিল নহয় জানো। তোমালোকে বুজি পোৱা যে অমৃত পান নকৰাকৈ আমি দেৱতা কেনেকৈ হ'ম। সৎযুগততো ৰাৱণ নাথাকেই। পিতাই কয়, যেতিয়ালৈকে শ্ৰেষ্ঠাচাৰী নোহোৱা স্বৰ্গলৈ আহিব নোৱাৰিব। যিসকল শ্ৰেষ্ঠাচাৰী আছিল, তেওঁলোক এতিয়া ভৰ্ষ্টাচাৰী হৈ গৈছে। আকৌ এতিয়া অমৃত পান কৰি শ্ৰেষ্ঠাচাৰী হ'ব লাগে। পিতাই কয় – মামেকম (মনেৰে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা। কি গীতা পাহৰি গ'লা নেকি? গীতা মই ৰচিলোঁ, নাম দি দিলে কৃষ্ণৰ। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণক এই ৰাণ্য-ভাণ্য কোনে দিলে? নিশ্চয় ভগৱানে দিছিল চাগে। পূৰ্বৰ জন্মত ভগৱানে ৰাজযোগ শিকালে, নাম আকৌ দিলে কৃষ্ণৰ। গতিকে বুজাবলৈ অভয়াস কৰিব লাগে। বহুত সহজ কাহিনী। বাবাৰ কিমান সময় লাগিল? আধাঘণ্টাত ইমান সহজ কথাটিও বুজিব নোৱাৰে সেইকাৰণে পিতাই কয় – কেৱল এটা সৰু কাহিনী বহিলে যি কোনো লোককে বুজোৱা। হাতত চিৎৰ লোৱা। সৎযুগত লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাণ্য, পাছত ত্ৰেতাতে ৰাম-সীতাৰ ৰাণ্য... আকৌ দ্বাপৰৰ পৰা ৰাৱণ ৰাণ্য হ'ল। কিমান সহজ কাহিনী। যথাযথ আমি দেৱতা আছিলোঁ আকৌ কৃষ্ণাৱতা, বৈশ্য, শূদ্ৰ হ'লোঁ। এতিয়া নিজক দেৱতা বুলি নভবাৰ কাৰণে হিন্দু বুলি কৈ দিয়ে। ধৰ্ম শ্ৰেষ্ঠ, কৰ্ম শ্ৰেষ্ঠৰ পৰা ধৰ্ম ভৰ্ষ্ট, কৰ্ম ভৰ্ষ্ট হৈ পৰিল। এনেকৈ সৰু সৰু কন্যাসকলে বহি ভাষণ দিলে গোটেই সভাই দোহাৰি থাকিব।

বাবাই সকলো সেৱাকেশ্বৰ সন্তানসকলক শুনাই আছে। এতিয়া এই জ্যেষ্ঠসকলে যদি নিশিকে তেন্তে সৰু সৰু কুমাৰীসকলক শিকোৱা। কুমাৰীসকলৰ নামো আছে। দিল্লী, বোম্বাইত (মুম্বাইত) বহুত ভাল ভাল কুমাৰী আছে। লিখা পঢ়া জনা। তেওঁলোকতো আগবাঢ়ি আহিব লাগে। কিমান কাম কৰিব পাৰা। যদি কুমাৰীসকল আগবাঢ়ি আহে তেতিয়া নাম প্ৰসিদ্ধ হৈ যাব। যিসকল চহকী ঘৰৰ তেওঁলোকে সাহস কৰিব নোৱাৰে। ধনৰ নিচা থাকে। যৌতুক আদি পায় বচ। কুমাৰীসকলে বিবাহ কৰি মুখ ক'লা কৰি দিয়ে আৰু সকলোৰে আগত নতশিৰ হ'বলগীয়া হয়। গতিকে পিতাই কিমান সহজকৈ বুজায়। কিন্তু পাৰস বুধিৰ হোৱাৰ খেয়ালেই নচলে। চোৱা যিসকলে নপঢ়ে তেওঁলোকো আজিকালি এম. পি., এম. এল. এ. আদি হৈ গৈছে। পঢ়াৰ দ্বাৰাতো কি কি হৈ যায়। এই পঢ়াতো বহুত সহজ। অন্যকো গৈ শিকাব লাগে। কিন্তু স্বীমতত নচলিলে তেতিয়া নপঢ়েও। বহুত ভাল ভাল কুমাৰী আছে কিন্তু নিজৰেই নিচাত মগ্ন হৈ আছে। অলপ কাম কৰিলে ভাবে মই বহুত কাম কৰিলোঁ। এতিয়াতো বহুত কাম কৰিবলৈ আছে। আজিকালি কুমাৰীসকল ধুন-পেচতে থাকে। তাততো প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্য থাকে। ইয়াত কিমান কৃষ্ণম শোভা কৰে। কেৱল চুলি সজোৱাতে কিমান পইচা খৰচ কৰে। এয়া হ'ল মায়াৰ পাম্প। ৰাৱণ ৰাণ্যত মায়াই অধঃপতিত কৰে, আকৌ ৰামৰাণ্যত উত্থান হয়। এতিয়া ৰামৰাণ্যৰ স্থাপন হয়। কিন্তু তোমালোকে পৰিশ্ৰমতো কৰাচোন। তোমালোক কি হ'বগৈ। যদি নপঢ়া তেন্তে তাত গৈ পা-পইচাৰ (তেনেই সাধাৰণ) প্ৰজা হ'বগৈ। আজিকালিৰ গন্যমান্য ব্যক্তিসকল তাত সকলো প্ৰজাত আহি যাব। চহকীসকলে কেৱল ভাল ভাল বুলি কৈ নিজৰ ধান্দাত (বেপাৰত) লাগি যায়। বহুত ভালকৈ প্ৰভাৱিত হয় তাৰপাছত কি! অৱশেষত কি হ'ব? তাত গৈ প্ৰজা হ'ব। প্ৰভাৱিত হোৱা মানে প্ৰজা। যিসকলে পৰিশ্ৰম কৰে তেওঁলোক ৰামৰাণ্যত আহি যাব। বুজনিতো বহুত সহজ। এই কাহিনীৰ নিচাত কোনোবা থাকিলে নাও পাৰ হৈ যাব। মই শান্তিধামলৈ যাম আকৌ সুখধামলৈ আহিম বচ স্মৰণ কৰি থাকিব লাগে আৰু আনকো কৰাই থাকিব লাগে, তেতিয়াহে উচ্চ পদ পাব। পঢ়াৰ প্ৰতি মনোযোগ দিব লাগে। চিৎৰ হাতত থাকিব লাগে। যেনেকৈ বাবাই যেতিয়া লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ পূজা কৰিছিল তেতিয়া চিৎৰ জেপত ৰাখিছিল। চিৎৰ সৰুও আছে, লকেটতো আছে। তাৰ ওপৰত বুজাব লাগে। এয়া হ'ল বাবা, তেওঁৰ দ্বাৰা উত্তৰাধিকাৰ পাই আছোঁ। এতিয়া পৱিত্ৰ হোৱা, পিতাক স্মৰণ কৰা। এই পদকটিত (বেজটিত) কিমান জ্ঞান আছে। ইয়াত গোটেই জ্ঞান আছে। ইয়াৰ ওপৰত বুজোৱা বহুত সহজ। চেকেণ্ডত পিতাৰ পৰা স্বৰ্গৰ জীৱনমুক্তিৰ উত্তৰাধিকাৰ। কোনোবাই বুজালে জীৱনমুক্তি পদৰ অধিকাৰী হৈ যাব। বাকী পঢ়া অনুসৰি উচ্চ পদ পাব। স্বৰ্গলৈতো আহিব নহয় জানো। শেষৰফালেতো আহিব নহয় জানো। বৃদ্ধিতো হ'বই। দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম উচ্চ, সেয়াওতো হ'ব নহয়। প্ৰজাতো লাখ লাখ হ'ব। সূৰ্যবংশী হোৱাত পৰিশ্ৰম আছে। সেৱা কৰাসকলেহে ভাল পদ পাব। তেওঁলোকৰ নামো প্ৰসিদ্ধ – কুমাৰকা (দাদী প্ৰকাশমণি) আছে, জনক (দাদী জানকী) আছে ভালকৈ সেৱাকেশ্বৰ তৎপৰাৱধান লৈ আছে। কোনো সংঘাত নাই।

পিতাই কয় – বেয়া নাচাবা, বেয়া নক'বা (হিয়েৰ ন' ইভিল, টক্'ন' ইভিল) তথাপিও এনেকুৱা কামবোৰ কৰিয়ে থাকে। এনেকুৱাসকল গৈ কি হ'ব। ইমান সহজ সেৱাও নকৰে। সৰু সৰু কন্যাসকলেও এয়া বুজাব পাৰে। শুনাব পাৰে। বান্দৰ সেনাও প্ৰখ্যাত। সীতা যি ৰাৱণৰ কাৰাগাৰত বন্দী হৈ আছে তেওঁলোকক উদ্ধাৰ কৰিব লাগে। কি কি কাহিনী ৰচি দিছে। এনেকৈ কোনোবাই ভাষণ দিয়ক। বাকী কেৱল কয় অমুক বহুত প্ৰভাৱিত হ'ল। সোধা, আপুনি কি হ'ব বিচাৰে? কেৱল আনক ক'ব এওঁলোকৰ জ্ঞান বহুত ভাল। নিজে একো বুজি নাপায়, ইয়াৰ পৰা কি লাভ। ভাল বাবু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) পাৰস (পৰিত্ৰ) বুদ্ধিৰ হ'বলৈ হ'লে পঢ়াৰ প্ৰতি পূৰা মনোযোগ দিব লাগে। স্বীমতত পঢ়িব আৰু পঢ়ুৱাব লাগে। হৃদৰ (সীমিত; লৌকিকৰ) ধনৰ নিচা, ধুন-পেচ আদি ত্যাগ কৰি এই বেহদৰ (অসীমৰ) সেৱাত লাগি যাব লাগে।

(2) বেয়া নুশুনিবা, বেয়া নাচাবা... (হিয়েৰ ন' ইভিল, চি ন' ইভিল...) কোনো বৰ্যথ কথা ক'ব নালাগে। কাৰো দ্বাৰা প্ৰভাৱিত হ'ব নালাগে। সকলোকে সৎয নাৰায়ণৰ সৰু কাহিনী শুনাব লাগে।

বৰদান:

জ্ঞানৰ প্ৰকাশ আৰু শক্তিৰ দ্বাৰা নিজৰ ভাগ্য জগাই তোলোঁতা সৰ্বদা সফলতামূত হোৱা
যিসকল সন্তানে জ্ঞানৰ প্ৰকাশ আৰু শক্তিৰে আদি-মধ্য-অন্তক জানি পুৰুষাৰ্থ কৰে, তেওঁলোকে সফলতা অৱশ্যেই প্ৰাপ্ত
কৰে। সফলতা প্ৰাপ্ত হোৱাটোও ভাগ্যৰ চিন। জ্ঞানপূৰ্ণ হোৱাই ভাগ্য জগাই তোলাৰ সাধন। জ্ঞান কেৱল ৰচয়িতা আৰু
ৰচনাৰে নহয় কিন্তু জ্ঞানপূৰ্ণ অৰ্থাৎ প্ৰতিটো সংকল্প, প্ৰতিটো শব্দ আৰু প্ৰতিটো কৰ্মত জ্ঞান স্বৰূপ হোৱা তেতিয়া
সফলতামূত হ'ব। যদি পুৰুষাৰ্থ সঠিক হোৱা সৎসংস্কৰণ সফলতা দৃষ্টিগোচৰ নহয় তেন্তে এনেকৈয়ে বুজিব লাগে যে এয়া
অসফলতা নহয়, পৰিপক্কতাৰ সাধনহে।

শ্লোগান:

উপৰাম হৈ কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা কৰোৱা তেতিয়া কৰ্মাতীত স্থিতিৰ অনুভৱ সহজে কৰিব পাৰিবা।

!! ওঁম্ শান্তি !!